

Arrest

nr. 304 592 van 10 april 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 1 januari 2022 aan in België. Zij dient op 3 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 augustus 2023 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

A. Feitenrelaas

U, R. S. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en afkomstig van het dorp Tutu Kandi, district Shirzad, provincie Nangarhar.

Toen u jong was, is uw familie naar Pakistan gevlucht omwille van persoonlijke problemen met een andere stam. Na ongeveer 12 à 13 jaar zijn jullie terug naar jullie dorp in Afghanistan getrokken. U was toen 14 of 15 jaar oud. Bij terugkomst naar Afghanistan bent u twee jaar naar school geweest en werkte u ook als landbouwer op de gronden van uw familie.

Na gedurende 3 of 4 jaar als landbouwer te werken, heeft u zich ingeschreven bij de lokale politie. U was aan het wachten tot u opgeroepen ging worden voor de politie, maar de taliban kwamen dit te weten en begonnen u te bedreigen. Op een bepaald moment begon de situatie in uw regio te verslechteren omdat de taliban alsmaar meer macht begonnen te krijgen en u besloot daarop Afghanistan te verlaten.

U verliet Afghanistan drieënhalve maand voor de machtsovername van de taliban. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 1/01/2022. Op 3/01/2022 diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in.

Tijdens de machtsovername van de taliban is uw broer R. K. (...) verdwenen. Uw andere broer K. (...) verliet Afghanistan na uw vertrek en zit momenteel in een asielprocedure in Zwitserland. Uw oudste broer M. A. (...) woont nog steeds in Afghanistan.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u kopieën neer van volgende documenten: documenten in verband met het verblijf van uw familie in Pakistan en uw werkbadge van de lokale politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste merkt het CGVS op dat u weinig zicht biedt op uw identiteit, terwijl een duidelijk bewijs van identiteit essentieel is in elk soort procedure. Zo legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud geen enkel officieel identiteitsdocument neer (i.e., paspoort, taskara, vluchtelingenkaart). Gevraagd naar uw documenten, geeft u aan dat uw taskara en uw Pakistaanse vluchtelingenkaart in Griekenland door de politie werden afgenomen (CGVS, p. 3). Echter, tijdens uw eerdere interview bij de DVZ gaf u aan dat u een foto van uw taskara op uw gsm had staan (DVZ, punt 25). Het is vreemd dat u dit tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet aanhaalt. Het dient daarnaast opgemerkt te worden dat uw facebookprofiel op naam van 'R. A. A. (...)' staat (CGVS, p. 5) en niet 'R. S. (...)'. Gevraagd hiernaar, geeft u aan dat er in Afghanistan geen achternamen gebruikt worden en dat u A. (...) koos omdat de naam van uw vader M. A. (...) is (CGVS, p. 5). Hierbij merkt het CGVS op dat de door u ingediende werkbadge nochtans wel S. (...) als achternaam vermeldt (CGVS, p. 17). Dat u geen enkel identiteitsdocument indient en daarenboven verschillende verklaringen aflegt over het al dan niet beschikken over (een kopie van) uw taskara, komt uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede en doet vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit.

Ten tweede wenst het CGVS hier in te gaan op uw verklaringen omtrent uw inschrijving bij de lokale politie. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangeeft dat u zich zes maanden voor de val van Afghanistan inschreef bij de lokale politie (CGVS, p. 4) en dat u Afghanistan drieënhalve maand voor de val van Afghanistan verliet (CGVS, p. 6, 10). Dit betekent dat uw problemen met de taliban dateren van februari 2021 en dat u Afghanistan verlaten heeft ergens begin mei 2021. Echter, tijdens uw eerdere interview bij DVZ gaf u andere data op. Daar verklaarde u dat u zich ongeveer één maand voor uw vertrek bij het lokale leger registreerde en dat u Afghanistan verliet één maand voor de machtsovername van de taliban (vragenlijst CGVS, punt 5). Dit zou dus betekenen dat uw problemen met de taliban dateerden van juni 2021 en uw vertrek uit Afghanistan dateerde van juli 2021. Dat u verschillende verklaringen aflegt over de start van uw problemen in Afghanistan en de datum van uw vertrek uit Afghanistan, doet alvast twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

In dit kader dient ook opgemerkt te worden dat er op uw facebookprofiel een aantal foto's te vinden zijn die dateren van 2020 of begin 2021 en die opvallend westers aandoen (zie map 'Landeninformatie'). De vraag dient hier opgeworpen te worden of u Afghanistan toen al niet verlaten had, hetgeen verdere twijfels doet rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen en documenten omtrent deze inschrijving bij de lokale politie overtuigen niet. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u weinig doorleefd spreekt over de motieven van uw inschrijving bij de lokale politie. U geeft enkel aan dat u de wrede daden van de taliban moe was en dat u het tijd vond om uw land te beschermen (CGVS, p. 13). U geeft hierbij ook aan dat u dit niet met uw vader besprak omdat hij u geen

toestemming zou geven, waarmee u aangeeft dat u dus bewust tegen de wensen van uw vader bent ingegaan (CGVS, p. 13). Daarnaast verklaart u dat u een kopie van uw taskara heeft afgegeven bij de inschrijving en dat u toen moest wachten tot u een werkbadge zou ontvangen (CGVS, p. 11, 14). U verklaart daarna dat u met die kaart twee jaar kon werken en dat de vervaldatum op uw badge staat (CGVS, p. 17). Het CGVS wenst hierbij twee zaken op te merken. Enerzijds blijkt uit de vertaling van deze badge dat de vervaldatum 15/11/1402 is (CGVS, p. 17), hetgeen overeenkomt met 4/02/2024 in de Gregoriaanse kalender. Als deze badge maar geldig is voor twee jaar, betekent dat dus dat die ergens begin 2022 gemaakt moet zijn. Dit impliceert dat deze badge aangemaakt zou zijn na de val van Afghanistan, hetgeen onmogelijk is. Anderzijds legt u ook zeer vreemde verklaringen af omtrent het in ontvangst nemen van deze badge. Volgens uw verklaringen was u al niet meer in Afghanistan toen de badge klaar was en is uw broer deze gaan ophalen (CGVS, p. 11). U verklaart dat G. A. (...) tegen uw broer zei dat hij de kaart moest gaan ophalen omdat anders iemand de kaart zou kunnen misbruiken (CGVS, p. 17). Het is hierbij uiterst bevreemdend dat ze deze badge, wetende dat u niet langer in Afghanistan was, zomaar zouden meegeven aan uw broer in plaats van deze te vernietigen. Zeker aangezien ze zich klaarblijkelijk al zorgen maakten omtrent een mogelijk misbruik van deze badge. Geconfronteerd hiermee geeft u enkel aan dat u niet weet waarom ze de badge niet vernietigd hebben (CGVS, p. 19). U biedt hierbij geen verklaring voor deze uiterst vreemde actie. Bovendien dient hier de vraag gesteld te worden waarom uw broer deze badge überhaupt zou gaan ophalen, als u toen al het land had verlaten.

In dit kader dient opgemerkt te worden dat u enkel een kopie van deze badge indient. Het CGVS wenst hierbij te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Kopieën van documenten kunnen daarnaast makkelijk bewerkt worden door middel van knip – en plakwerk. Bovenstaande opmerkingen in acht nemende, rijzen er hier twijfels omtrent de authenticiteit en echtheid van deze badge en de foutieve data doen een gesolliciteerd karakter vermoeden. U dient verder ook geen enkel ander document in dat deze inschrijving of de aanwezigheid van de lokale politie in uw regio kan staven.

Daarnaast slaagt u er ook niet in geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent het lot van de andere dorpsgenoten die zich inschreven – of effectief deel uitmaakten – van de lokale politie. Gevraagd naar de verblijfplaatsen van de dorpsgenoten die effectief lid uitmaakten van de lokale politie, antwoordt u dat u geen informatie heeft over hen (CGVS, p. 16). Op de vraag of uw familie die nog in het dorp woont hier geen informatie over heeft, antwoordt u dat u dat niet met uw gezin besproken heeft (CGVS, p. 16). Het is uiterst bevreemdend dat u dit bij uw familie niet zou navragen. Van een verzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielverzoek. Het feit dat u zich niet informeerde naar het lot van uw dorpsgenoten bij de lokale politie, geeft blijk van een algemene desinteresse in uw asielrelaas. Dit wijst nogmaals op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

U slaagt er hier dus niet in het CGVS te overtuigen van uw inschrijving bij de lokale politie, waardoor ook de daaruit vloeiende problemen met de taliban bij voorbaat als ongeloofwaardig beoordeeld worden. Uw verklaringen hieromtrent slagen er niet in om deze appreciatie te wijzingen. Zo spreekt u omtrent deze bedreigingen namelijk op een weinig doorleefde manier en legt u vreemde verklaringen af. Op de vraag om te vertellen hoe u bedreigingen ontving, antwoordt u: 'Wanneer zij informatie kregen, die lijst, in die periode, de operaties van de overheid waren ook al aan de gang. Af en toe hebben ze leden van hun gestuurd. Als een familielid van mij ging, zoals mijn broer die naar bazaar van Tutu ging, daar hebben ze aan mijn broer gezegd dat 'hij moet zichzelf overgeven aan ons'.' (CGVS, p. 17-18). Als hierop doorgevraagd wordt, geeft u aan dat ze ook naar uw huis zouden gekomen zijn en uw vader en broer aangesproken hebben omtrent uw overgave (CGVS, p. 18). Op de vraag hoeveel talibs er dan naar uw huis kwamen, antwoordt u dat ze met 20 waren, wat een erg hoog aantal is (CGVS, p. 18). Het lijkt een zeer excessieve reactie van de taliban om – meerdere keren – met 20 personen naar het huis te gaan van iemand die zich nog maar enkel ingeschreven had bij de lokale politie. Er rijzen hier dus nogmaals twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten derde wenst het CGVS hier nog in te gaan op de aangehaalde problemen die ervoor gezorgd hebben dat uw familie Afghanistan verliet in het verleden. U verklaart hieromtrent dat uw familie eerder een 'privé probleem' hadden, maar dat dat van lang geleden is (CGVS, p. 10). Op de vraag of u bedoelt dat het probleem niet langer relevant is, geeft u aan dat het probleem nog niet is opgelost, maar dat het geen groot probleem is en dat uw enige groot probleem hetgeen is dat u eerder vertelde (CGVS, p. 10). Dat uw familie hier geen (grote) problemen meer door ondervindt, wordt ondersteund door het feit dat u aangeeft dat uw familie na die 12 à 13 jaar, klaarblijkelijk zonder problemen teruggekeerd is naar jullie oude dorp (CGVS, p. 4). U geeft hierbij ook aan dat er sinds de machtsovername van de taliban niemand aan uw familie is gekomen en dat ze bezig zijn met hun dagelijkse leven (CGVS, p. 19). Hieruit blijkt dus allerminst dat uw familieleden ernstige problemen zouden ondervinden omwille van dit privé probleem. U haalt hierbij geen elementen aan waaruit blijkt dat u bij terugkeer alsnog problemen zou kennen omwille van dit conflict.

Ten vierde wenst het CGVS hier nog een aantal opmerkingen te maken omtrent uw twee broers. U verklaart namelijk dat uw ene broer, R. K. (...), verdwenen is tijdens de val van Afghanistan, maar u heeft geen informatie over wat er is gebeurd of waar hij is (CGVS, p. 10). Vreemd genoeg heeft u deze broer helemaal niet vermeld als zijnde een familielid tijdens uw interview bij DVZ (DVZ, punt 17). Geconfronteerd hiermee

geeft u enkel aan dat u daar zowel K. (...) als R. K. (...) vermeld heeft en dat u ondertussen contact met K. (...) heeft gevonden (CGVS, p. 5). Volgens uw verklaringen heeft uw broer K. (...) – later dan u – Afghanistan verlaten, maar u kent de reden hiervoor niet (CGVS, p. 11). U gaf nochtans aan dat u in de tussentijd contact heeft gehad met K. (...) (CGVS, p. 5), waardoor het uiterst bevreemdend is dat u hem deze vraag niet gesteld zou hebben. Bovendien geeft u aan nog in contact te staan met uw familie in Afghanistan, dus u zou het ook aan hen gevraagd kunnen hebben (CGVS, p. 6). Dat u zich niet zou informeren naar de problemen van uw broers en de reden van het vertrek van K. (...), is moeilijk te begrijpen. Dat u zich helemaal niet geïnformeerd lijkt te hebben naar de problemen van uw broer doet vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierrond en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid verder.

Ter volledigheid merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk (DVZ, punt 22, 32; CGVS, p. 6). Het feit dat u naliet om in een van de voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u indient in verband met het verblijf van uw familie in Pakistan en hun terugkeer naar Afghanistan, zijn niet gerelateerd aan uw huidige asielrelaas. De ALP badge die u indiende kwam hierboven al aan bod.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken

gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode

tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische

factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2017), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de *“beginnelsen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur”*, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het recht om te worden gehoord.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 27 maart 2024 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) over.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden acht.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Aangezien uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekende partij meermaals werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen kan ook geen schending van het hoorrecht worden vastgesteld.

2.3.6. Gezien het feit dat verzoekende partij geen kind is en geen kinderen in België heeft, kan zij ook niet worden gevolgd in haar argumentatie dat artikel 24 van het Handvest van de grondrechten – dat betrekking heeft op de rechten van het kind – werd geschonden.

2.3.7. Verzoekende partij stelt verder in wezen dat de commissaris-generaal haar relaas niet deugdelijk onderzocht en niet op grond van een correcte feitenvinding tot het besluit kwam dat haar geen internationale beschermingsstatus kan worden toegekend.

2.3.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire

beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen niet aan de orde.

2.3.9. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 27 maart 2024 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

In zoverre verzoekende partij met haar uiteenzetting over de *Fact Finding Mission* de Raad verzoekt om het CGVS te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan het CGVS te richten.

2.3.10. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.10.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekende partij stelt in essentie Afghanistan ontvlucht te zijn uit vrees voor de taliban omdat zij zich had ingeschreven bij de lokale politie.

Met betrekking tot het vluchtrelaas stelt de commissaris-generaal vast:

- dat verzoekende partij weinig zicht biedt op haar identiteit wat evenwel een essentieel element vormt en vragen doet rijzen over de geloofwaardigheid van haar verklaringen met betrekking tot haar identiteit;
- dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de start van haar problemen en de datum van haar vertrek uit Afghanistan, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen, en dat deze vaststelling nog versterkt wordt door de foto's op haar facebookprofiel;
- dat verzoekende partij weinig doorleefde verklaringen aflegt over de redenen van haar inschrijving bij de lokale politie en haar verklaringen over de geldigheidsduur van de badge ertoe leiden dat de badge aangemaakt werd na de val wat niet kan alsook legt verzoekende partij niet aannemelijke verklaringen af omtrent de inontvangstname van de badge;
- dat verzoekende partij ook enkel een kopie van de badge voorlegt en uit objectieve landeninformatie blijkt dat dergelijke documenten zeer fraudegevoelig zijn alsook zijn kopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te manipuleren;
- dat verzoekende partij er evenmin in slaagt geloofwaardige verklaringen af te leggen over het lot van andere dorpsgenoten die zich eveneens hadden ingeschreven bij de lokale politie of er effectief deel van uitmaakten;
- dat nu haar inschrijving bij de lokale politie niet geloofwaardig wordt bevonden er evenmin geloof gehecht kan worden aan de daaruit voortvloeiende problemen;
- dat verzoekende partij daarenboven op een weinig doorleefde manier spreekt over de bedreigingen door de taliban en zij daaromtrent onaannemelijke verklaringen aflegt;
- dat verzoekende partij geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat zij bij terugkeer alsnog problemen zou kennen omwille van een familieconflict;
- dat verzoekende partij incoherente verklaringen aflegt over haar broers en haar desinteresse afbreuk doet aan haar algemene geloofwaardigheid;
- dat verzoekende partij verschillende Europese lidstaten is doorkruist zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wat afbreuk doet aan de voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Met betrekking tot de voorgelegde documenten motiveert de commissaris-generaal voorts nog:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u indient in verband met het verblijf van uw familie in Pakistan en hun terugkeer naar Afghanistan, zijn niet gerelateerd aan uw huidige asielrelaas. De ALP badge die u indiende kwam hierboven al aan bod.”

2.3.10.2. De Raad wijst erop dat de verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht is om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet.

Van verzoekende partij worden aldus correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Zo betwist verzoekende partij niet dat zij geen enkel identiteitsdocument heeft voorgelegd. Anders dan wat zij opnieuw betoogt in haar verzoekschrift kan niet blijken dat zij daarvoor een verschoonbare uitleg heeft. Zo blijkt dat – hoewel zij bij dienst vreemdelingenzaken wel verklaarde geen identiteitsdocument te hebben – zij evenzeer stelde dat zij op haar gsm een foto van haar identiteitsdocument heeft staan, dat zij in het opvangcentrum gevraagd had een papieren kopie hiervan te nemen, maar dat ze dat niet gedaan hebben (administratief dossier, *Verklaring DVZ*, 7 februari 2022, vraag 25). Wanneer haar op het CGVS alsdan gevraagd wordt naar identiteitsdocumenten verklaart verzoekende partij slechts: *“Mijn taskara en mijn vluchtelingenkaart had ik bij, maar in Griekenland hebben de politie dat van mij afgenomen en nooit meer teruggegeven.”* (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (NPO), 8 mei 2023, p. 3). Zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert maakt verzoekende partij geen enkele melding meer van het feit dat zij een foto van haar identiteitsdocument op haar gsm heeft staan. Bijgevolg blijkt duidelijk dat verzoekende partij verschillende verklaringen aflegt over het al dan niet in bezit zijn van minstens een kopie van haar taskara. De thans in het verzoekschrift geuite *post factum*-verklaring dat zij *“jammer genoeg (haar) GSM is kwijtgeraakt”* vindt hoegenaamd geen steun in het administratief dossier en kan de vastgestelde discrepantie tussen haar verklaringen omtrent het al dan niet beschikken over een (kopie van haar) identiteitsdocument niet herstellen. Immers mag redelijkerwijze aangenomen worden zo dit op waarheid berust dat verzoekende partij reeds bij het CGVS op de vraag omtrent identiteitsdocumenten had herhaald dat zij wel een kopie had staan op haar gsm, maar dat zij haar gsm ondertussen was kwijtgeraakt.

Zoals de commissaris-generaal bovendien verder terecht motiveert blijkt uit het facebookprofiel van verzoekende partij dat zij een andere naam gebruikt. Daarnaast bevraagd stelde verzoekende partij dat Afghanen niet echt een achternaam gebruiken en eerder bijnamen gebruiken waarbij zij de naam van haar vader koos (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 6). Zoals de commissaris-generaal evenwel pertinent motiveert staat op de door de verzoekende partij voorgelegde badge wel degelijk een familienaam vermeldt (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 17). Aangezien blijkens de verklaringen van verzoekende partij deze badge werd opgesteld op basis van haar taskara die aldus ook haar familienaam moet bevat hebben, temeer verzoekende partij dit zelf ook uitdrukkelijk bevestigde (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 4 en 14) mag redelijkerwijze aangenomen worden dat Afghanen wel degelijk gebruik maken van familienamen, anders dan wat verzoekende partij voorhoudt. Verzoekende partij kan ook geenszins gevolgd worden als zou de commissaris-generaal met algemene informatie moeten bewijzen dat de verklaringen van verzoekende partij incorrect zijn. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Zoals duidelijk blijkt heeft de commissaris-generaal de verklaringen van verzoekende partij in ogenschouw genomen en op goede gronden vastgesteld dat deze verklaringen niet overtuigen om de vaststelling dat zij weinig zicht biedt op haar identiteit om te buigen.

Het gebrek aan enig identiteitsdocument zonder daarvoor een verschoonbare uitleg te geven samen met de vaststelling dat verzoekende partij zich op facebook bedient van een andere naam, doet terecht twijfelen aan de opgegeven identiteit van verzoekende partij, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid. Dat er nog mensen zijn die op facebook een *nickname* gebruiken doet aan voorgaande vaststellingen niks af. Met haar betoog in het verzoekschrift slaagt verzoekende partij er, gelet op de bespreking *supra*, geenszins in afbreuk te doen aan deze vaststelling.

2.3.10.3. Waar verzoekende partij voorts in het verzoekschrift betoogt dat zij gedetailleerde verklaringen heeft kunnen afleggen over de opstand van de bevolking in haar regio oordeelt de Raad dat – zo verzoekende partij algemene verklaringen heeft weten afleggen over de situatie in haar regio – dit geen enkele afbreuk doet aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing waarom de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. Met haar stelling dat “(d)at (...) *heel belangrijk (is) om te benadrukken want dat is de kern van het verzoek om internationale bescherming*” verduidelijkt verzoekende partij ook geenszins op concrete wijze hoe dit argument afbreuk kan doen aan de motieven in de bestreden beslissing.

2.3.10.4. Door voorts één versie van haar verklaringen te bevestigen doet verzoekende partij uiteraard geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over de start van haar problemen in Afghanistan en de datum van haar vertrek uit Afghanistan. Immers blijkt dat verzoekende partij bij de dienst vreemdelingenzaken verklaarde dat zij zich ongeveer één maand voor haar vertrek uit Afghanistan is gaan inschrijven bij de lokale politie (administratief dossier, *CGVS Vragenlijst*, 7 februari 2022, vraag 6). Tevens stelde zij bij dienst vreemdelingenzaken dat zij ongeveer één maand voor de val van de overheid vertrokken is uit Afghanistan (administratief dossier, *Verklaring DVZ*, 7 februari 2022, vraag 32). Aan de hand van deze verklaringen kan aldus afgeleid worden dat – aangezien de val van de overheid plaatsvond in augustus 2021 – haar inschrijving bij de lokale politie gebeurde in juni 2021 en zij in juli 2021 vertrok uit Afghanistan. Evenwel, geheel in tegenstrijd met deze verklaringen stelt verzoekende partij op het CGVS dat zij zich ongeveer zes maanden voor de val van de overheid inschreef bij de lokale politie en zij Afghanistan verliet drie en een halve maand voor de val van de overheid (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 4, 6 en 10). Bijgevolg zou dit betekenen dat haar inschrijving dateerde van februari 2021 en haar vertrek uit Afghanistan dateerde van begin mei 2021. De discrepantie tussen de opgegeven data is dermate groot dat verzoekende partij bezwaarlijk kan gevolgd worden dat er geen sprake is van enige tegenstrijdigheid en dat de afwijkingen het gevolg zijn van het feit dat zij slechts een schatting gaf. Daarenboven betreft de inschrijving bij de lokale politie en haar vertrek uit Afghanistan dermate ingrijpende gebeurtenissen in het leven van verzoekende partij die afwijken van alledaagsheid en waarvan aldus redelijkerwijze mag verwacht worden dat deze in het geheugen van verzoekende partij gegrift staan. De vaststelling dat zij dermate afwijkende verklaringen aflegt over het moment van haar inschrijving en het moment van haar vertrek uit Afghanistan doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Dit nog temeer verzoekende partij ook de vaststelling van de commissaris-generaal dat haar facebookprofiel een aantal foto's bevat, daterend van 2020 en begin 2021 die opvallend westers aandoen, volledig ongemoeid laat en dewelke terecht de bemerking onderbouwt dat verzoekende partij al eerder Afghanistan moet verlaten hebben dan wat zij voorhoudt.

2.3.10.5. De Raad wijst er verder op dat de motieven inzake de ongeloofwaardigheid met betrekking tot haar inschrijving bij de lokale politie in hun geheel moeten gelezen worden. Zo stelt de commissaris-generaal niet alleen vast dat haar verklaringen waarom zij besloot zich in te schrijven bij de lokale politie niet doorleefd voorkomen, maar wijst de commissaris-generaal evenzeer op de anomalie in de verklaringen van verzoekende partij met de voorgelegde badge alsook stelt hij vast dat verzoekende partij ook slechts een kopie voorlegt van deze badge waarbij hij erop wijst dat kopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen gemanipuleerd worden en dat uit objectieve landeninformatie eveneens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten wegens de hoge corruptiegraad gemakkelijk te verkrijgen of na te maken zijn. Daarnaast wijst de commissaris-generaal er eveneens op dat verzoekende partij ook geen enkel ander document kan voorleggen die haar inschrijving of de aanwezigheid van de lokale politie in haar regio kan staven.

Door te verwijzen naar haar verklaringen en de mening te zijn toegedaan dat hieruit wel degelijk blijkt dat zij doorleefde verklaringen kon afleggen over haar motieven om zich aan te sluiten bij de lokale politie, gaat verzoekende partij eraan voorbij dat zij met haar verklaringen wel een algemene context schetste waarbinnen de jongens van haar dorp werden aangesproken door de ouderen om zich in te schrijven bij de lokale politie, maar dat uit algehele lezing van haar verklaringen geenszins kan blijken wat haar precies *persoonlijk* gemotiveerd heeft om zich in te schrijven, nu zij op dat vlak bleef steken in de loutere verklaring: “*wij waren moe van wreedheden. Daarom dacht ik, nu is het tijd om ons land en onszelf te beschermen.*”. Dergelijke zeer algemeen motivatie kan in het licht van haar verklaringen dat zij haar inschrijving voor haar vader verzweeg omdat die ertegen gekant zou zijn en ook haar broer haar geen toestemming wou geven om zich in te schrijven (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 13) zodat aangenomen mag worden dat verzoekende partij een sterke persoonlijke motivatie moet gehad hebben om zich ondanks de overtuiging van haar familie toch aan

te sluiten bij de lokale politie, geenszins overtuigen om alsnog geloof te hechten aan de voorgehouden inschrijving bij de lokale politie door verzoekende partij. Gelet op voorgaande kan verzoekende partij met haar betoog in het verzoekschrift waar zij verwijst naar haar verklaringen en voorts betoogt dat ook Afghanen zaken doen die zij niet bespreken met hun vader niet overtuigen om de motivering in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoekende partij over haar inschrijving bij de lokale politie weinig doorleefd voorkomen te ontkrachten. De Raad herhaalt voorts dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Zoals duidelijk blijkt heeft de commissaris-generaal de verklaringen van verzoekende partij in ogenschouw genomen en op goede gronden vastgesteld dat deze verklaringen niet overtuigen om de voorgehouden inschrijving bij de lokale politie geloofwaardig te bevinden.

Dit temeer, zoals hoger reeds gesteld, de commissaris-generaal evenzeer wijst op de anomalie in de verklaringen van verzoekende partij met de voorgelegde badge. Zoals immers blijkt uit het gehoorverslag verklaarde verzoekende partij dat op de badge de vervaldatum ervan vermeld staat en dat de badge gedurende twee jaar geldig was (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 17). Uit de vertaling van de badge door de tolk blijkt dat de vervaldatum daarop vermeld 15/11/1402 is (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 17), hetgeen blijkens de bestreden beslissing en niet betwist door de verzoekende partij overeenstemt met 4/2/2024 in de Gregoriaanse kalender. Rekening houdende met de verklaringen van verzoekende partij zou dit aldus betekenen dat de badge afgeleverd werd in 2022 en aldus na de val van de overheid wat, zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert, onmogelijk is. Door thans in het verzoekschrift voor te houden dat er geen informatie over de geldigheidsperiode op de badge zelf vermeld staat en te betogen dat zij zich wat de geldigheidsduur ervan vergist heeft, slaagt verzoekende partij er geenszins in deze anomalie te ontkrachten. De Raad herhaalt dat haar inschrijving bij de lokale politie met daarmee gepaarde gaande het verkrijgen van een badge behoort tot de kern van het asielrelaas van verzoekende partij. Bijgevolg mag van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat zij omtrent deze badge eenduidige en correcte verklaringen kan afleggen. De vaststelling dat haar verklaringen omtrent de geldigheidsduur van de badge ertoe leiden dat de badge zou aangemaakt zijn op een moment waarop de taliban reeds aan de macht was in Afghanistan, doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Dit temeer verzoekende partij evenmin een verschoonbare verklaring kon geven waarom haar broer alsnog de badge heeft meegekregen terwijl verzoekende partij op dat moment Afghanistan al had verlaten. Door haar verklaringen te herhalen dat haar badge werd afgegeven via de dorpsouderen omdat iemand anders de badge zou kunnen misbruiken (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 17) slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering dat: *“Het is hierbij uiterst bevreemdend dat ze deze badge, wetende dat u niet langer in Afghanistan was, zomaar zouden meegeven aan uw broer in plaats van deze te vernietigen. Zeker aangezien ze zich klaarblijkelijk al zorgen maakten omtrent een mogelijk misbruik van deze badge. Geconfronteerd hiermee geeft u enkel aan dat u niet weet waarom ze de badge niet vernietigd hebben (CGVS, p. 19). U biedt hierbij geen verklaring voor deze uiterst vreemde actie. Bovendien dient hier de vraag gesteld te worden waarom uw broer deze badge überhaupt zou gaan ophalen, als u toen al het land had verlaten.”* Zoals de commissaris-generaal pertinent overweegt is het niet aannemelijk dat, wanneer al blijkt dat er een vrees was dat de badge in verkeerde handen zou vallen en verzoekende partij al in het buitenland zat, er niet voor gekozen werd om de badge te vernietigen. Samen met de commissaris-generaal acht de Raad het niet geloofwaardig dat men alsnog de badge zou meegeven aan de broer van verzoekende partij, goed wetende dat de persoon voor wie de badge bestemd is zich niet meer in Afghanistan bevindt en de badge aldus niet meer kan gebruikt worden door de juiste persoon. Zoals ook duidelijk blijkt, geconfronteerd met deze onlogische gang van zaken, verklaart verzoekende partij niet te weten waarom de badge niet vernietigd werd (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 19). De diverse *post factum* verklaringen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog geeft om de ongeloofwaardigheid van haar relaas desbetreffend om te buigen, vinden geen steun in het administratief dossier en kunnen geenszins overtuigen.

Samen met de vaststelling dat de voorgelegde badge slechts een kopie betreft dewelke gemakkelijk door knip- en plakwerk gemanipuleerd kan worden en bovendien uit objectieve landeninformatie (administratief dossier, map Landeninformatie, *COI Focus, Afghanistan, Corruptie en documentenfraude*, 14 januari 2021) blijkt dat Afghaanse documenten zeer fraudegevoelig zijn en hun bewijswaarde aldus bijzonder relatief is zodat zij op zichzelf niet volstaan om de relevante elementen van het relaas van verzoekende partij geloofwaardig te bevinden, oordeelt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden vastgesteld heeft dat de door verzoekende partij voorgelegde badge niet vermag haar voorgehouden inschrijving bij de lokale politie geloofwaardig te bevinden. Anders dan wat verzoekende partij ook voorhoudt, wordt de badge niet zonder meer als vals beschouwd, maar wordt dit document eveneens beoordeeld in het licht van haar verklaringen. Zo is de commissaris-generaal nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, *quod non*.

De Raad ziet in het licht van voorgaande ook geenszins in hoe de motivering in de bestreden beslissing verwarrend zou zijn waar de commissaris-generaal wel een identiteitsdocument verwacht. Immers kan uit de gegeven motivering geenszins blijken dat de commissaris-generaal zonder meer alle Afghaanse documenten als frauduleus bestempelt. Het betoog van verzoekende partij kan geenszins aangenomen worden.

2.3.10.6. Ook waar verzoekende partij nog betoogt dat het niet eenvoudig is om vragen te stellen over het lot van andere dorpsgenoten die zich bij de lokale politie hadden ingeschreven nu de taliban aan de macht is, gaat verzoekende partij er geheel aan voorbij dat zij stelde dat zij over het lot van andere dorpsgenoten geen informatie aan haar familie heeft gevraagd (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 16). Uit dit antwoord blijkt geenszins dat de achterliggende reden daarvoor was dat dit onmogelijk was omwille van het feit dat de taliban aan de macht is. Immers verklaarde verzoekende partij enkel dat zij geen informatie over het lot van de andere dorpsgenoten heeft omdat *“na de val iedereen in Afghanistan bezig was met hoe ze zichzelf konden beschermen.”* (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 16). Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat de taliban aan de macht is haar familie niet verhindert heeft om de documenten, zoals de badge, in te scannen en de foto's daarvan door te sturen naar verzoekende partij (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 3). De Raad acht het geenszins aannemelijk dat de familie van verzoekende partij wel de documenten in kader van haar vluchtrelaas zou overmaken maar geen informatie via telefoon zou durven geven over het lot van andere dorpsgenoten. Verzoekende partij tracht haar onwetendheid nog te verklaren door te stellen dat zij van haar familie niet kan verwachten dat zij vragen gaan stellen in het dorp, maar daarmee doet zij hoe dan ook geen afbreuk aan het feit dat zij hoegenaamd niet geïnformeerd heeft bij haar familie terwijl redelijkerwijze kan aangenomen worden dat deze – zonder te hoeven rondvragen in het dorp – toch enigszins op de hoogte zijn van het lot van andere dorpsgenoten. Bovendien, zo zij daarvan niet op de hoogte zijn, dan verhindert dit verzoekende partij ook geenszins alleszins de vraag te stellen of zij iets weten. De vaststelling dat zij dit nagelaten heeft, getuigt van een ernstig gebrek aan interesse in een kernelement van haar vluchtrelaas, hetgeen terecht verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

2.3.10.7. Door er voorts op te wijzen dat zij wel de naam kon geven van de commandant die haar broer aansprak (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 18) slaagt verzoekende partij er evenmin afbreuk te doen aan de vaststelling dat geen geloof gehecht kan worden aan haar verklaringen omtrent de bedreigingen door de taliban. Zo motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat de verklaringen van verzoekende partij daaromtrent weinig doorleefd voorkomen. Immers, wanneer haar gevraagd wordt hoe zij de bedreigingen ontving, repliceert verzoekende partij dat *“Wanneer zij informatie kregen, die lijst, in die periode, de operaties van de overheid waren ook al aan de gang. Af en toe hebben ze leden van hun gestuurd. Als een familielid van mij ging, zoals mijn broer die naar bazaar van Tutu ging, daar hebben ze aan mijn broer gezegd dat ‘hij moet zichzelf overgeven aan ons.’”*. Op de vraag of ze verzoekende partij ooit persoonlijk hebben aangesproken stelt ze van niet omdat *“Ik heb mezelf beschermd, ik wou niet tegen hen komen.”* (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 18). Uit deze verklaringen komt aldus naar voren dat zij stelde dat haar familieleden, zoals haar broer in de bazaar, aangesproken werden en dat zijzelf nooit persoonlijk werd aangesproken. Deze verklaringen zijn evenwel niet coherent met haar initiële verklaringen bij dienst vreemdelingenzaken waar zij stelde: *“Op welke manier bent u bedreigd geweest? De Taliban zijn bij ons thuis gekomen, en ze hebben de leden van mijn familie bedreigd.”* (administratief dossier, CGVS Vragenlijst, 7 februari 2022, vraag 6). Zo de bedreigingen door de taliban op waarheid berusten mag evenwel van verzoekende partij redelijkerwijze aangenomen worden dat zij daaromtrent eenduidige en coherente verklaringen kan afleggen. Pas wanneer zij geconfronteerd wordt met haar verklaringen op dienst vreemdelingenzaken, tracht verzoekende partij alsnog de verklaringen afgelegd op het CGVS daarmee in overeenstemming te brengen met de stelling: *“Ja maar daarstraks heb ik tegen u ook gezegd dat ze sommige mensen naar mijn huis hadden gestuurd en in de bazaar tegen mij hadden gesproken. Daarstraks heb ik gezegd dat leden van hen naar ons thuis kwamen en broer of vader hadden gezien en dat ‘familielid zich zou moeten overgeven aan ons.’”* (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 18). Algehele lezing van het gehoorverslag van 8 mei 2023 leert evenwel dat verzoekende partij op het CGVS alvorens de confrontatie zoals hoger vermeld geenszins gewag maakte van het feit dat de taliban naar haar huis zijn gegaan.

Samen met de vaststelling dat haar verklaring dat er 20 talibs naar haar huis kwamen geenszins geloofwaardig is nu, zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert, dit een erg hoog aantal en een zeer excessieve reactie is van de taliban om meerdere keren met 20 personen naar het huis te gaan van iemand die zich nog maar enkel ingeschreven had bij de lokale politie, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat haar verklaringen omtrent de bedreigingen weinig doorleefd – en bovendien niet coherent – voorkomen wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij verklaarde dat de talibs niet met 15 of 20 personen waren, gaat zij eraan voorbij dat dit slechts een bijstelling van haar verklaringen betreft nadat zij geconfronteerd werd met de vaststelling van de *protection officer* dat het opmerkelijk is dat de taliban met 20 personen naar haar huis kwamen (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 18) en kan dit niet anders gelezen worden dan dat zij trachtte haar initiële ongeloofwaardige verklaringen alsnog in een ander daglicht te plaatsen, doch zij kan niet overtuigen

nu zij initieel duidelijk verklaarde dat ze met 20 mensen kwamen en nadien met dezelfde hoeveelheid terugkwamen (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 18).

Verzoekende partij lijkt voorts op lezing van het verzoekschrift ook niet goed te weten welke verklaring zij nu precies wil aanhangen, waar zij enerzijds erop wijst dat de taliban niet met 15 à 20 personen waren, maar dan anderzijds wel stelt dat het noodzakelijk was om genoeg middelen te gebruiken en zij dus haar eerdere verklaringen omtrent het grote aantal talibanleden lijkt te willen onderbouwen. Hoe dan ook slaagt verzoekende partij er met haar verwijzing naar de context niet in om aannemelijk te maken dat de taliban met dergelijke grote overmacht zich – bovendien verschillende keren – zouden begeven naar het huis van verzoekende partij die zich nog maar enkel had ingeschreven bij de lokale politie. Zelfs in de gegeven context waar de taliban een eventuele volksopstand wensten te voorkomen, is het niet geloofwaardig dat zij voor een huisbezoek bij verzoekende partij die nog niet eens actief in dienst was bij de lokale politie 20 talibs zouden inzetten.

De Raad herhaalt ook hier nog eens dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Zoals duidelijk blijkt heeft de commissaris-generaal de verklaringen van verzoekende partij in ogenschouw genomen en op goede gronden vastgesteld dat deze verklaringen niet overtuigen om de voorgehouden bedreigingen door de taliban geloofwaardig te bevinden.

2.3.10.8. Anders dan wat verzoekende partij verder voorhoudt, blijkt uit haar verklaringen bij dienst vreemdelingenzaken dat zij aldaar geen melding maakte van haar broer R.K. (administratief dossier, *Verklaring DVZ*, 7 februari 2022, vraag 17). Zoals voorts duidelijk blijkt werd zij tijdens dit gehoor bijgestaan door een tolk Pashtou, werden haar verklaringen haar ook voorgelezen in het Pashtou en verklaarde verzoekende partij dat haar verklaringen oprecht zijn. Zij kan dus geenszins stellen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de info genoteerd bij dienst vreemdelingenzaken na te kijken nu haar na afloop van het gehoor aldaar het volledige verslag werd voorgelezen. Haar gratuite bewering in het verzoekschrift verder dat zij wel degelijk haar broer R.K. vermeld heeft bij dienst vreemdelingenzaken en dat zijn naam per vergissing niet genoteerd werd alsook haar betoog dat alles te snel en met veel druk moet gebeuren bij dienst vreemdelingenzaken met grote kans op vergissingen vindt, gelet op de bespreking *supra*, geen steun in het administratief dossier en kan geenszins overtuigen om de vaststelling dat zij bij dienst vreemdelingenzaken haar broer R.K. niet vermeld heeft om te buigen.

Met haar betoog voorts dat zij wel degelijk informatie bij haar broer Ka. heeft proberen inwinnen over de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland maar dat haar broer haar niks wil vertellen noch uitleggen gaat verzoekende partij voorbij aan haar verklaring op het CGVS dat zij – ondanks dat zij contact heeft met haar broer Ka. – niet weet waarom hij asiel heeft aangevraagd (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 5-6). Geenszins gaf zij aan dat de reden van haar onwetendheid gelegen is in het feit dat haar broer deze informatie met haar niet wil delen. Haar *post factum* verklaring vindt geen steun in het administratief dossier en kan geenszins overtuigen. Dit temeer de Raad het geenszins aannemelijk acht dat haar broer, die net zoals verzoekende partij internationale bescherming zoekt, met verzoekende partij niet zou willen delen wat de reden is van zijn vertrek uit Afghanistan. Dergelijk betoog raakt kant noch wal.

Verzoekende partij slaagt er, gelet op de bespreking *supra*, geenszins in afbreuk te doen aan de motivering dat: *“Ten vierde wenst het CGVS hier nog een aantal opmerkingen te maken omtrent uw twee broers. U verklaart namelijk dat uw ene broer, R. K. (...), verdwenen is tijdens de val van Afghanistan, maar u heeft geen informatie over wat er is gebeurd of waar hij is (CGVS, p. 10). Vreemd genoeg heeft u deze broer helemaal niet vermeld als zijnde een familielid tijdens uw interview bij DVZ (DVZ, punt 17). Geconfronteerd hiermee geeft u enkel aan dat u daar zowel K. (...) als R. K. (...) vermeld heeft en dat u ondertussen contact met K. (...) heeft gevonden (CGVS, p. 5). Volgens uw verklaringen heeft uw broer K. (...) – later dan u – Afghanistan verlaten, maar u kent de reden hiervoor niet (CGVS, p. 11). U gaf nochtans aan dat u in de tussentijd contact heeft gehad met K. (...) (CGVS, p. 5), waardoor het uiterst bevreemdend is dat u hem deze vraag niet gesteld zou hebben. Bovendien geeft u aan nog in contact te staan met uw familie in Afghanistan, dus u zou het ook aan hen gevraagd kunnen hebben (CGVS, p. 6). Dat u zich niet zou informeren naar de problemen van uw broers en de reden van het vertrek van K. (...), is moeilijk te begrijpen. Dat u zich helemaal niet geïnformeerd lijkt te hebben naar de problemen van uw broer doet vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierrond en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid verder.”*

2.3.10.9. Verzoekende partij meent voorts dat het feit dat zij doorheen andere Europese lidstaten is gereisd zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen geen afbreuk doet aan haar voorgehouden nood aan internationale bescherming maar zij kan hierin geenszins gevolgd worden. Immers kan van een persoon die werkelijk nood heeft aan bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat het concrete land waar men terechtkomt en dat bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige

schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De vaststelling dat verzoekende partij evenwel is doorgereisd met als reden *“Ik wou van in het begin al naar België komen, ik hoorde dat hier gemakkelijk gevraagd kan worden naar politieke internationale bescherming”* en zij in haar verzoekschrift bevestigt dat zij België heeft gekozen omdat dit het beste zou zijn qua studeren en woning, doet net getuigen van een duidelijke rationele keuze, niet ingegeven door een werkelijke nood aan bescherming maar door alternatieve motieven die geen uitstaans hebben met een daadwerkelijke nood aan bescherming. Dergelijke vaststelling vormt bijgevolg wel degelijk een negatieve indicatie wat betreft de voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.3.10.10. Verzoekende partij beticht het CGVS verder weliswaar van subjectiviteit, doch zij reikt geen elementen aan die deze – nochtans ernstige – aantijging kunnen onderbouwen. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan namelijk in het geheel niet worden afgeleid dat het CGVS uitgaat van subjectieve veronderstellingen. Voor het overige brengt verzoekende partij geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.10.11. Gelet op haar verklaringen en de door haar voorgelegde documenten gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht omwille van problemen met de taliban of dat zij er niet terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.10.12. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing aangaande de (gepercipieerde) verwestering in het verzoekschrift niet betwist. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en blijft bij gebrek aan concrete kritiek hiertegen overeind. Ook het betoog ter terechtzitting van verzoekende partij zelf die verklaart dat zij in België werkt en zij leeft in een land waar de mensenrechten worden gerespecteerd kan niet anderszins doen besluiten.

De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de aan de Raad voorgelegde informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd.

Verzoekende partij reikte gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden noch blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde een ongelovige en/of besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekende partij op vrijwel drieëntwintigjarige leeftijd uit Afghanistan is vertrokken om in januari 2022 in België toe te komen. Verzoekende partij verblijft bijgevolg ongeveer twee jaar en vier maanden in België. Aangezien zij haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, kan worden aangenomen dat zij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van twee jaar en vier maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat haar verblijf sinds twee jaar en vier maanden zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe. Met haar betoog dat zij in België werkt en zij thans leeft in een land dat de mensenrechten respecteert, toont verzoekende partij niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, zij soennitisch moslim is en zij in Afghanistan nog over een familiaal netwerk beschikt, waaronder een verloofde, waarmee zij nog contact heeft (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 3, 6 en *Verklaring DVZ*, 7 februari 2022, vraag 15).

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Zij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dienaangaande. De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.3.10.13. Nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (CGVS, NPO, 8 mei 2023, p. 6-7), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

Verzoekende partij kan niet worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat het arrest *“M’Bodj”* *betrekkende had op de specifieke situatie waarin een onmenselijke of vernederende behandeling “die een aan een ernstig ziekte lijdende verzoeker zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst wordt teruggezonden”* het gevolg is van het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land en dat het Hof van Justitie de toepassing van de subsidiaire bescherming voor deze specifieke situatie afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren echter niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest *“M’bodj” in casu* naar analogie kan worden toegepast. Ook herhaalt de Raad dat in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

In dit kader wordt in er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift nog lijkt aan te voeren dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”*, is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in *“Sufi en Elmi”*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *“Sufi en Elmi”* werd

besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door de commissaris-generaal worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Ook waar zij hier voorhoudt dat er geen afdoende informatie beschikbaar is kan zij gelet op de bespreking *sub* 2.3.9. niet overtuigen, temeer daar er thans voldoende en meer recente informatie voorligt over de actuele (veiligheids)situatie in Afghanistan

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geveiseerd of dat zij behoort tot een groep van geveiseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.3.10.14. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.10.15. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, zoals benadrukt door de verzoekende partij, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verwerende partij, mede via aanvullende nota, voorgelegde geactualiseerde objectieve landeninformatie.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij het er bovendien nogmaals op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Door algemene informatie te benadrukken, brengt verzoekende partij geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse. Ook waar zij hier voorhoudt dat er geen afdoende informatie beschikbaar is kan zij gelet op de bespreking *sub* 2.3.9. niet overtuigen, temeer daar er thans voldoende en meer recente informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Zoals *supra* reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie

voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoekende partij doet hierover niet anders denken.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat er *in casu* evenmin concrete elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.11. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Haar verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.12. Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad dat de commissaris-generaal deze beslissing goed heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauwkeurigheid een onderzoek doorvoerde. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast, zoals ook blijkt uit de bespreking *supra*, dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur kan niet worden vastgesteld.

2.3.13. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

2.3.14. Waar verzoekende partij in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekende partij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER